

UOHSX00ALY0T

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-S0371/2017/VZ-31665/2017/533/HKu

Brno: 30. října 2017

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, v řízení o přestupku zahájeném dne 15. 9. 2017 z moci úřední, jehož účastníkem je

- obviněný – Česká republika – Ministerstvo pro místní rozvoj, IČO 66002222, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 00 Praha 1,

ve věci možného spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, obviněným při zadávání veřejné zakázky „Zajištění technické podpory k produktům využitých v IS NEN“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 30. 1. 2017 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 2. 2. 2017 pod ev. č. Z2017-002879 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 2. 2. 2017 pod ev. č. 2017/S 023 -039633,

rozhodl takto:

I.

Obviněný – Česká republika – Ministerstvo pro místní rozvoj, IČO 66002222, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 00 Praha 1 – **se dopustil přestupku** podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, tím, že nesplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 252 odst. 1 citovaného zákona spočívající v zaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu do 10 dnů od doručení návrhu, když Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele vedeného pod sp. zn. S0264/2017/VZ ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu navrhovatele – Tender systems s.r.o., IČO 29145121, se sídlem náměstí Před bateriemi 692/18,

162 00 Praha 6 – ze dne 30.6.2017, který byl obviněnému doručen téhož dne ve věci přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání veřejné zakázky „Zajištění technické podpory k produktům využitých v IS NEN“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 30. 1. 2017 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 2. 2. 2017 pod ev. č. Z2017-002879 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 2. 2. 2017 pod ev. č. 2017/S 023 - 039633, tedy do 10. 7. 2017, nezaslal originály nabídek dodavatelů a část dokumentace o zadávacím řízení v originále (čestná prohlášení ke střetu zájmů, listina přítomných účastníků zadávacího řízení, oznámení o výběru dodavatele, protokol o otevírání obálek, dokument „první změna zadávací dokumentace“, rozhodnutí o výběru dodavatele, výzva k předložení informací a podkladů, zpráva o 1. jednání hodnotící komise, zpráva o hodnocení nabídek), ale učinil tak až dne 2. 8. 2017.

II.

Za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí **se** obviněnému – Česká republika – Ministerstvo pro místní rozvoj, IČO 66002222, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 00 Praha 1 – podle § 268 odst. 2 písm. c) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, **ukládá**

pokutu ve výši 30 000 Kč (třicet tisíc korun českých).

Pokuta je splatná **do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

III.

Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v návaznosti na § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, **se** obviněnému – Ministerstvo pro místní rozvoj, IČO 66002222, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 00 Praha 1 – **ukládá**

uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (jeden tisíc korun českých).

Náklady řízení jsou splatné **do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

ODŮVODNĚNÍ

I. ZADÁVACÍ ŘÍZENÍ

1. Obviněný – Česká republika – Ministerstvo pro místní rozvoj, IČO 66002222, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 00 Praha 1 (dále jen „obviněný“ nebo rovněž i „zadavatel“) – zahájil podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), dne 30. 1. 2017 odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení k uveřejnění otevřené řízení za účelem zadání veřejné zakázky „Zajištění technické podpory k produktům využitých v IS NEN“, přičemž oznámení bylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 2. 2. 2017 pod ev. č. Z2017-002879 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 2. 2. 2017 pod ev. č. 2017/S 023-039633 (dále jen „veřejná zakázka“).
2. V bodě II.1.4) „*Stručný popis*“ oznámení o zakázce obviněný vymezil předmět veřejné zakázky následovně: „*Předmětem této veřejné zakázky je zajišťování technické podpory*“

na dobu 395 dní od data zadání veřejné zakázky pro HW a SW technologie uvedené zadavatelem v zadávací dokumentaci.“

II. POSTUP ÚŘADU PŘED ZAHÁJENÍM SPRÁVNÍHO ŘÍZENÍ

3. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“), který je podle § 248 odst. 1 zákona příslušný k výkonu dozoru nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 zákona, a pro zvláštní postupy podle části šesté zákona, jakož i projednání přestupků podle tohoto zákona, včetně ukládání pokuty za jejich spáchání, obdržel dne 30. 6. 2017 návrh navrhovatele – Tender systems s.r.o., IČO 29145121, se sídlem náměstí Před bateriemi 692/18, 162 00 Praha 6 (dále jen „navrhovatel“) – na zahájení správního řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání předmětné veřejné zakázky. Dne 30. 6. 2017, kdy Úřad návrh obdržel, bylo podle § 249 zákona ve spojení s ustanovením § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zahájeno správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Správní řízení bylo Úřadem zaevidováno pod sp. zn. S0264/2017/VZ (dále jen „správní řízení“).
4. Zahájení správního řízení oznámil Úřad jeho účastníkům dopisem č. j. ÚOHS-S0264/2017/VZ-19926/2017/533/HKu ze dne 3. 7. 2017, který byl obviněnému doručen téhož dne. V oznámení o zahájení správního řízení Úřad upozornil obviněného, že je dle § 252 odst. 1 zákona povinen doručit Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu do 10 dnů od jeho doručení a společně s tímto vyjádřením zaslat Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení. Úřad rovněž upozornil obviněného, že vyjádření zadavatele k obdrženému návrhu a další podání, zadávací dokumentaci vyjma netextové části zadávací dokumentace nebo soutěže o návrh, je zadavatel podle § 252 odst. 3 zákona povinen odeslat Úřadu výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem.
5. Dne 10. 7. 2017 obdržel Úřad prostřednictvím datové schránky vyjádření zadavatele k návrhu z téhož dne a dokumentaci o zadávacím řízení, avšak většina zaslaných dokumentů byla ve formě prostých kopií. Z obdržené dokumentace o zadávacím řízení Úřad zjistil, že stejnopis návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele obviněný obdržel od navrhovatele dne 30. 6. 2017. Desetidenní lhůta pro zaslání dokumentace o zadávacím řízení uplynula dne 10. 7. 2017.
6. Usnesením č. j. ÚOHS-S0264/2017/VZ-21902/2017/533/HKu ze dne 28. 7. 2017, které bylo obviněnému doručeno téhož dne, určil Úřad obviněnému dodatečnou lhůtu pěti dnů ode dne obdržení citovaného usnesení k zaslání dokumentace o zadávacím řízení na předmětnou veřejnou zakázku. Úřad v předmětném usnesení obviněného ve vztahu k povinnosti stanovené v ust. § 252 odst. 1 zákona upozornil, že dokumentem tvořícím součást dokumentace o zadávacím řízení se rozumí vždy originál dokumentu v té podobě, ve které byl původně vyhotoven (ať už v listinné nebo elektronické podobě). Originálem dokumentu vyhotoveného v listinné podobě se pak rozumí pouze vlastní originální vyhotovení listiny a nikoliv její opis, kopie nebo jiné technické zobrazení, byť by byly Úřadu zaslány prostřednictvím datové schránky. Úřad rovněž obviněného upozornil, že v případě části dokumentace o zadávacím řízení vyhotovené v listinné podobě (neúvedené v § 252

odstavci 3 zákona a netextové části zadávací dokumentace) je možno provést konverzi podle § 22 odst. 1 písm. a) zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 22 odst. 2 zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů dokument, který provedením konverze vznikl, má stejné právní účinky jako ověřená kopie dokumentu, jehož převedením výstup vznikl. Úřad zároveň odkázal obviněného na informace uvedené na webové stránce Úřadu na adrese: <http://www.uohs.cz/cs/verejne-zakazky/navrh-na-prezkoumani-ukonu-zadavatele/pozadavky-uohs-na-podobu-predkladane-dokumentace-o-zadavacim-rizeni.html>. Citovaným usnesením byl obviněný rovněž upozorněn na ustanovení § 268 odst. 1 písm. e) zákona, podle kterého se zadavatel dopustí přestupku mj. tím, že nesplní některou z povinností podle § 252 odst. 1 zákona.

7. Dne 2. 8. 2017 obdržel Úřad od obviněného (osobně) dokumentaci o zadávacím řízení, kterou tvořily originály nabídek dodavatelů a rovněž originály dokumentů souvisejících s průběhem zadávacího řízení (čestná prohlášení ke střetu zájmů, listina přítomných účastníků zadávacího řízení, oznámení o výběru dodavatele, protokol o otevírání obálek, dokument „první změna zadávací dokumentace“, rozhodnutí o výběru dodavatele, výzva k předložení informací a podkladů, zpráva o 1. jednání hodnotící komise, zpráva o hodnocení nabídek), které byly dne 10. 7. 2017 Úřadu doručeny pouze v prostých kopiích.
8. Vzhledem k tomu, že Úřad považoval skutková zjištění vyplývající z předložených materiálů za dostatečná a považoval za prokázané, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona, zahájil postupem podle § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), a podle § 150 odst. 1 správního řádu řízení o přestupku z moci úřední vydáním příkazu (viz dále odstavec 9 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Ve výroku I. příkazu č. j. ÚOHS-S0371/2017/VZ-26979/2017/533/BKu ze dne 15. 9. 2017 Úřad rozhodl, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona tím, že nesplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 252 odst. 1 zákona, když Úřadu v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (obviněného) vedeného pod sp. zn. S0264/2017/VZ ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu navrhovatele ze dne 30. 6. 2017, který byl obviněnému doručen téhož dne, nezaslal originály nabídek dodavatelů a část dokumentace o zadávacím řízení v originále (čestná prohlášení ke střetu zájmů, listina přítomných účastníků zadávacího řízení, oznámení o výběru dodavatele, protokol o otevírání obálek, dokument „první změna zadávací dokumentace“, rozhodnutí o výběru dodavatele, výzva k předložení informací a podkladů, zpráva o 1. jednání hodnotící komise, zpráva o hodnocení nabídek), ale učinil tak až dne 2. 8. 2017. Ve výroku II. citovaného příkazu Úřad uložil obviněnému za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. pokutu ve výši 30 000 Kč splatnou do jednoho měsíce od nabytí právní moci příkazu.

III. PRŮBĚH SPRÁVNÍHO ŘÍZENÍ

9. Úřad vydal dne 15. 9. 2017 příkaz č. j. ÚOHS-S0371/2017/VZ-26979/2017/533/BKu, který byl obviněnému doručen téhož dne (dále jen „příkaz“). Tímto dnem bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 správního řádu a § 150 odst. 1 správního řádu zahájeno řízení o přestupku z moci úřední.
10. Účastníkem řízení o přestupku je podle § 256 zákona obviněný.

11. Proti uvedenému příkazu podal obviněný dne 25. 9. 2017 odpor. Podle § 150 odst. 3 správního řádu se podáním odporu příkaz ruší a řízení pokračuje, přičemž lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu.
12. Usnesením č. j. ÚOHS-S0371/2017/VZ-28068/2017/533/HKu ze dne 29. 9. 2017 určil Úřad obviněnému lhůtu, ve které byl podle § 36 odst. 1 správního řádu oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a podle § 36 odst. 2 správního řádu oprávněn vyjádřit v řízení své stanovisko.
13. Usnesením č. j. ÚOHS-S0371/2017/VZ-29503/2017/533/HKu ze dne 12. 10. 2017 určil Úřad obviněnému lhůtu, ve které se podle § 36 odst. 3 správního řádu mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí.
14. Obviněný se ve lhůtě určené usnesením č. j. ÚOHS-S0371/2017/VZ-29503/2017/533/HKu ze dne 12. 10. 2017 ani později nevyjádřil.

Odpor obviněného

15. Ve svém odporu proti příkazu ze dne 15. 9. 2017, který byl Úřadu doručen dne 25. 9. 2017, obviněný uvádí, že se neztotožňuje s názorem Úřadu, podle něhož došlo ke ztížení, resp. znemožnění posouzení návrhu tím, že dokumentace doručená Úřadu jako součást vyjádření k návrhu byla zčásti zaslána v prostých kopiích. Obviněný dodává, že veškerou dokumentaci doručil v takové kvalitě, že nemohlo dojít k vyvolání pochyb o souladu zaslaných kopií s originály. Obviněný dále upozorňuje, že navrhovatel nerozporoval údaje uvedené v protokolech či nabídkách. Vzhledem k této skutečnosti se obviněný domnívá, že prosté kopie, které Úřadu zaslal, nemohly mít za následek nemožnost posouzení a rozhodnutí o návrhu.
16. Obviněný uvádí, že příkaz obsahuje vzájemně si protiřečící ustanovení, když Úřad v odstavci 32 odůvodnění příkazu uvádí, že přihlédl k přitěžující okolnosti a následně v odstavci 33 odůvodnění příkazu konstatuje, že žádné polehčující ani přitěžující okolnosti v jednání obviněného neshledal. Obviněný rovněž poukazuje na skutečnost, že přitěžující okolnosti jsou demonstrativním výčtem uvedeny v § 40 zákona o přestupcích, přičemž podle názoru obviněného se úvaha Úřadu uvedená v odstavci 32 odůvodnění příkazu (že obviněný svým postupem ztížil věcný přezkum předmětného správního řízení) ani vzdáleně neblíží žádné zákonem o přestupcích aprobovaných přitěžujících okolností. S ohledem na tuto skutečnost považuje obviněný předmětnou úvahu Úřadu za nezákonnou.
17. Dále obviněný poukazuje na podle jeho názoru nezákonnou tezi Úřadu uvedenou v odstavci 32 příkazu, podle níž prodleva v zaslání dokumentace potřebné pro posouzení případu ztěžuje a znesnadňuje Úřadu dodržet lhůty podle § 71 správního řádu. Obviněný k tomuto uvádí, že pokud lhůta pro vydání rozhodnutí nepočne běžet dříve, než je doručena dokumentace o zadávacím řízení, nemůže mít okamžik jejího doručení žádný vliv na její dodržení.
18. Obviněný nepopírá, že část dokumentace zaslal Úřadu v prostých kopiích, avšak toto nepovažuje s ohledem na shora uvedené za takové pochybení, které by mohlo mít za následek nemožnost rozhodnutí ve věci, nebo mohlo ztížit věcný přezkum Úřadu předmětného zadávacího řízení. Obviněný má za to, že se svým postupem nedopustil žádného závažného pochybení v rámci správního řízení před Úřadem a uloženou pokutu

považuje za nepřiměřenou. Obviněný současně upozorňuje, že příkaz obsahuje prvky tzv. libovůle, která je zapovězena rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, když Úřad ukládá pokutu s odvolávkou na preventivní charakter uloženého trestu. Takový postup Úřadu považuje obviněný za nezákonný a protiústavní. V návaznosti na obsah ustanovení § 90 odst. 1 zákona o přestupcích se obviněný domnívá, že pokud Úřad v odůvodnění příkazu uvedl, že v daném případě preferoval preventivní charakter uložení sankce, potom je adekvátním správním trestem napomenutí a nikoliv pokuta.

IV. ZÁVĚRY ÚŘADU

19. Úřad přezkoumal na základě § 248 a následujících ustanovení zákona případ ve všech vzájemných souvislostech, a po zhodnocení všech podkladů, dokumentace o zadávacím řízení, odporu obviněného a na základě vlastního zjištění konstatuje, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona tím, že nesplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 252 odst. 1 zákona spočívající v zaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu do 10 dnů od doručení návrhu, když Úřadu v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele vedeného pod sp. zn. S0264/2017/VZ ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu navrhovatele ze dne 30. 6. 2017, který byl obviněnému doručen téhož dne ve věci přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání veřejné zakázky nezaslal originály nabídek dodavatelů a část dokumentace o zadávacím řízení v originále (čestná prohlášení ke střetu zájmů, listina přítomných účastníků zadávacího řízení, oznámení o výběru dodavatele, protokol o otevírání obálek, dokument „první změna zadávací dokumentace“, rozhodnutí o výběru dodavatele, výzva k předložení informací a podkladů, zpráva o 1. jednání hodnotící komise, zpráva o hodnocení nabídek), ale učinil tak až dne 2. 8. 2017. Ke svému rozhodnutí Úřad uvádí následující rozhodné skutečnosti.

K právnímu postavení obviněného

20. Úřad v šetřeném případě nejprve ověřil postavení obviněného (zadavatele) podle § 4 zákona.
21. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona je veřejným zadavatelem Česká republika; v případě České republiky se organizační složky státu považují za samostatné zadavatele.
22. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích“), jsou organizačními složkami státu ministerstva a jiné správní úřady státu, Ústavní soud, soudy, státní zastupitelství, Nejvyšší kontrolní úřad, Kancelář prezidenta republiky, Úřad vlády České republiky, Kancelář Veřejného ochránce práv, Akademie věd České republiky, Grantová agentura České republiky a jiná zařízení, o kterých to stanoví zvláštní právní předpis anebo tento zákon; obdobné postavení jako organizační složka státu má Kancelář Poslanecké sněmovny a Kancelář Senátu.
23. Pokud stát vystupuje jako účastník právních vztahů, je právnickou osobou podle § 6 zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích.
24. Podle § 7 odst. 1 zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích činí jménem státu právní úkony vedoucí organizační složky, již se tyto právní úkony týkají, pokud zvláštní právní předpis nebo tento zákon (§ 28 odst. 2) nestanoví jinak.

25. Na základě uvedených skutečností je zřejmé, že obviněný je veřejným zadavatelem podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona, neboť je organizační složkou státu – České republiky.

Relevantní ustanovení zákona

26. Podle § 216 odst. 1 zákona je zadavatel povinen uchovávat dokumentaci o zadávacím řízení, kterou tvoří všechny dokumenty v listinné nebo elektronické podobě a výstupy z ústní komunikace, jejichž pořízení v průběhu zadávacího řízení, popřípadě po jeho ukončení, vyžaduje tento zákon, včetně úplného znění originálů nabídek všech dodavatelů, a to po dobu 10 let ode dne ukončení zadávacího řízení nebo od změny závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku, nestanoví-li jiný právní předpis lhůtu delší.
27. Podle § 252 odst. 1 zákona je zadavatel povinen doručit Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu do 10 dnů od jeho doručení. Společně s tímto vyjádřením zašle Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh.
28. Podle § 252 odst. 2 zákona lhůta pro vydání rozhodnutí Úřadu počíná běžet od okamžiku doručení vyjádření zadavatele a dokumentace o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh, popřípadě kopie smlouvy na veřejnou zakázku. Lhůta pro vydání rozhodnutí však nezačne běžet dříve, než dojde k doplnění obecných náležitostí návrhu, označení zadavatele v návrhu a uvedení v návrhu, čeho se navrhovatel domáhá
29. Podle § 252 odst. 3 zákona vyjádření zadavatele k obdrženému návrhu a další podání, zadávací dokumentaci vyjma netextové části zadávací dokumentace nebo soutěže o návrh, je zadavatel povinen odeslat Úřadu výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem. Návrh a další podání je navrhovatel povinen odeslat Úřadu výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem. Další účastníci řízení jsou povinni odeslat Úřadu svá podání výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem.
30. Podle § 252 odst. 4 zákona je zadavatel povinen odeslat Úřadu části dokumentace o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh neuvedené v § 252 odst. 3 zákona a netextovou část zadávací dokumentace nebo soutěže o návrh v listinné podobě, prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem.
31. Podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona se zadavatel dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 252 odst. 1, 3 nebo 4 zákona, § 254 odst. 5 nebo 6 zákona nebo § 258 odst. 1 zákona.
32. Podle § 270 odst. 1 zákona se má se za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý.
33. Podle § 270 odst. 11 zákona platí, že na postup Úřadu podle tohoto zákona se ustanovení § 13 odst. 1, § 15 až 17, 19, 24 až 27, § 32, § 35 písm. a), d) a e), § 38 písm. e), § 42, 43, 45, 48 až 50, § 51 písm. b), § 53, 54, 59, 68, 70, 71, 76, § 80 odst. 2 a 3, § 82, 87, § 88 odst. 1 a 2, § 89, § 93 odst. 1 písm. d), g) a h), § 94, § 95 odst. 2 a § 96 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich nepoužijí.

K výroku I. tohoto rozhodnutí

34. Z obsahu ustanovení § 216 odst. 1 zákona vyplývá, že zadavatel je povinen uchovávat veškerou dokumentaci o zadávacím řízení, jejíž pořízení vyžaduje zákon. Uvedeným ustanovením je tedy dokumentace o zadávacím řízení, kterou je zadavatel povinen uchovat, definována jako souhrn všech dokumentů a výstupů, které v průběhu zadávacího řízení zadavatel pořídil, tzn., že dokumentací o zadávacím řízení se rozumí pouze takové dokumenty, jejichž podoba odpovídá stavu, ve kterém byly pořízeny. Jinak řečeno, dokumentací o zadávacím řízení se rozumí pouze originální dokumenty v podobě (listinné či elektronické), v níž byly v průběhu zadávacího řízení pořízeny, které mohou věrohodně dokumentovat postup zadavatele při zadávání veřejné zakázky.
35. V § 252 odst. 1 zákona je zakotvena povinnost zadavatele zaslat Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení do 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu zadavateli. Uvedenou povinnost má zadavatel v situaci, kdy je u Úřadu podán návrh na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele a Úřad proto musí dokumentaci o zadávacím řízení přezkoumat, aby mohl o návrhu rozhodnout ve lhůtách stanovených v § 71 správního řádu.
36. Úřad nejprve v obecné rovině uvádí, že nezaslání dokumentace o zadávacím řízení, ve lhůtě dle § 252 odst. 1 zákona, případně zaslání pouhých kopií dokumentace o zadávacím řízení, jejichž soulad s originálem předmětné dokumentace není prokázán, Úřadu podstatně ztěžuje posouzení v návrhu namítaných skutečností a může dokonce posouzení návrhu, resp. rozhodnutí o návrhu, zcela znemožnit. Skutečnost, zda byl postup zadavatele v zadávacím řízení v souladu se zákonem, lze ze strany Úřadu ověřit pouze na základě dokumentace o zadávacím řízení, přičemž to může Úřad činit, jak vyplývá ze zákona, jen posuzováním originálů. Zákon zaslání předmětné dokumentace v neoriginální podobě fakticky vnímá jako její nedoručení. Poskytnutí dokumentace o zadávacím řízení zadavatelem je tedy nezbytným předpokladem pro rozhodnutí ve věci. Přitom je ve veřejném sektoru kladen enormní akcent na co možná nejrychlejší projednání a vydání rozhodnutí ve věci (jak vyplývá z § 71 správního řádu). Poskytnutí zákonem stanovených dokumentů (dokumentace o zadávacím řízení) zadavatelem je tak nezbytným předpokladem pro řádný průběh správního řízení u Úřadu v zákonných lhůtách.
37. Právě vzhledem k zásadnímu významu dokumentace o zadávacím řízení pro přijetí závěru ze strany Úřadu a pro následné rozhodnutí o návrhu je povinnost zadavatele k zaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu stanovena zadavateli přímo zákonem (i ve vztahu k dodržení lhůt dle § 71 správního řádu) a z téhož důvodu je nesplnění této povinnosti obviněným kvalifikováno bez dalšího jako přestupek [§ 268 odst. 1 písm. e) zákona]. V šetřeném případě je zřejmé, že stejnopis návrhu navrhovatele byl obviněnému navrhovatelem doručen dle doručky datové zprávy dne 30. 6. 2017. Dle § 252 odst. 1 zákona je povinností zadavatele (obviněného) zaslat Úřadu dokumentaci do 10 dnů ode dne, kdy mu byl návrh doručen.
38. Z oznámení o zahájení správního řízení č. j. ÚOHS-S0264/2017/VZ-19926/2017/533/HKu ze dne 3. 7. 2017 vyplývá, že Úřad poučil obviněného o jeho zákonné povinnosti doručit Úřadu své vyjádření k obdržení návrhu do 10 dnů od jeho doručení a společně s tímto vyjádřením zaslat dokumentaci o zadávacím řízení způsobem dle § 252 odst. 3 a 4 zákona. Předmětná zákonná lhůta uplynula dne 10. 7. 2017, tj. obviněný měl povinnost zaslat

dokumentaci o zadávacím řízení nejpozději dne 10. 7. 2017. V zákonné lhůtě (do dne 10. 7. 2017) obviněný zaslal Úřadu prostřednictvím datové schránky dokumentaci o zadávacím řízení, avšak nezaslal ji kompletní, neboť část dokumentace o zadávacím řízení (nabídky, čestná prohlášení ke střetu zájmů, listina přítomných účastníků zadávacího řízení, oznámení o výběru dodavatele, protokol o otevírání obálek, dokument „první změna zadávací dokumentace“, rozhodnutí o výběru dodavatele, výzva k předložení informací a podkladů, zpráva o 1. jednání hodnotící komise, zpráva o hodnocení nabídek) byla obviněným Úřadu doručena ve formě prostých kopií, tedy nikoli v zákonem stanovené podobě, což zákon chápe tak, že taková předmětná část dokumentace o zadávacím řízení Úřadu doručena nebyla.

39. V návaznosti na výše zjištěnou skutečnost Úřad vyzval obviněného usnesením ÚOHS-S0264/2017/VZ-21902/2017/533/HKu ze dne 28. 7. 2017 k zaslání dokumentace o zadávacím řízení na předmětnou veřejnou zakázku.
40. Dne 2. 8. 2017 obdržel Úřad od obviněného (osobně) dokumentaci o zadávacím řízení, kterou tvořily originály nabídek dodavatelů a originály dokumentů souvisejících s průběhem zadávacího řízení (čestná prohlášení ke střetu zájmů, listina přítomných účastníků zadávacího řízení, oznámení o výběru dodavatele, protokol o otevírání obálek, dokument „první změna zadávací dokumentace“, rozhodnutí o výběru dodavatele, výzva k předložení informací a podkladů, zpráva o 1. jednání hodnotící komise, zpráva o hodnocení nabídek), přičemž na předávacím protokolu č.j. 28869/2017-32 je mj. uvedeno: *„MMR tímto předává následující originály, které jsou součástí dokumentace k VZ, která je předmětem zahájeného správního řízení (...).“*
41. Z výše popsaného postupu obviněného vyplývá, že obviněný ve lhůtě dle § 252 odst. 1 zákona nezaslal Úřadu část dokumentace o zadávacím řízení na veřejnou zakázku v originálním vyhotovení, resp. část dokumentace zaslal pouze ve formě prostých kopií, tzn. obviněný nedostál povinnosti stanovené v § 252 odst. 1 zákona, přičemž originální část dokumentace o zadávacím řízení byla obviněným Úřadu doručena až v reakci na výzvu Úřadu (viz předcházející odstavec odůvodnění tohoto rozhodnutí).
42. Úřad na tomto místě doplňuje a akcentuje, že dle dikce ustanovení § 270 odst. 1 zákona se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý. V této souvislosti lze odkázat na důvodovou zprávu k zákonu č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „změnový zákon“), kde je uvedeno, že: *„Materiálně-formální pojetí se pro oblast zadávání veřejných zakázek nejeví jako zcela vhodné. Společenská škodlivost je u těchto přestupků dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku. V případě, že by konkrétní společenská škodlivost protiprávního jednání nedosahovala ani minimální hranice typové škodlivosti, nebyl by dán veřejný zájem na jeho stíhání. Proto se upravuje vyvratitelná právní domněnka spočívající v tom, že se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý.“*, z čehož vyplývá, že pokud jednání příslušného obviněného naplňuje formální znaky skutkové podstaty některého z přestupků upravených zákonem, pak již není nutné posuzovat materiální stránku takového jednání, tzn. jeho společenskou škodlivost, jelikož ta je tímto protiprávním jednáním bez dalšího naplněna, tudíž Úřad – nevyvrátil-li obviněný tuto domněnku – není dle zákona povinen zkoumat

materiální stránku spáchaného přestupku. Ostatně i závěry obviněného ve vyjádření směřují k tomu, že nepopírá, že originály dokumentů nedal ve stanovené lhůtě a poskytl je později, ale že by měla být zvážena jiná sankce, takže i on uzavírá, že skutkovou podstatu přestupku naplnil. Úřad k tomu přesto dodává, že při věcném posouzení případu vedeném pod sp. zn. S0264/2017/VZ vycházel mj. z protokolu o otevírání obálek a z nabídek dodavatelů, přičemž na základě informací uvedených v těchto materiálech prováděl bližší šetření v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (obviněného), když v průběhu správního řízení u dodavatelů, kteří podali v předmětném zadávacím řízení nabídku, ověřoval, zda v souvislosti s předmětným zadávacím řízením probíhala jednání mezi těmito dodavateli a příslušným výrobcem technologií. Právě originály těchto podkladů (protokol o otevírání obálek a nabídky dodavatelů) nutných pro posouzení věci však obviněný zaslal Úřadu až po uplynutí zákonné lhůty pro zaslání dokumentace o zadávacím řízení, která uplynula dne 10. 7. 2017. Konkrétně tyto podklady zaslal obviněný Úřadu až v reakci na usnesení Úřadu ze dne 28. 7. 2017 a Úřadu byly doručeny až dne 2. 8. 2017. Na uvedeném ničeho nemění skutečnost, že obviněný v zákonné lhůtě doručil kopie jmenovaných dokumentů, neboť zákon ukládá, aby Úřadu byly doručeny k jeho posuzování originály. S ohledem na výše uvedené skutečnosti Úřad konstatuje, že je zřejmé, že pro přezkum daného případu Úřad potřeboval i takové dokumenty, které zadavatel (obviněný) zaslal Úřadu v zákonné lhůtě pouze v kopiích. Současně Úřad nad rámec obecně upozorňuje, že zadavatel (obviněný) není oprávněn dovozovat či předjímat, jakou část dokumentace o zadávacím řízení Úřad při přezkumu případu použije a tedy tuto Úřadu zašle. Obviněný nemá předjímat, co Úřad k posouzení merita věci z dokumentace „potřebuje“ a co již ne. Zákon ukládá povinnost doručit celou dokumentaci a pak již Úřad má věc v zákonných lhůtách posoudit, shromažďovat podklady apod. Obviněný tak přímo ze zákona nemá limitovat zákonné znění, ukládající mu předat celou dokumentaci, a předkládat Úřadu jen část v zákonem stanovené podobě s názorem, že tuto část nepotřebuje. Jak je výše popsáno, v této věci Úřad příslušnou část dokumentace k posouzení věci potřeboval, takže se zadavatel (obviněný) i v tomto ohledu mýlil. Zákon jednoznačně stanovuje, že zadavatel (obviněný) má povinnost zaslat dokumentaci o zadávacím řízení v celém rozsahu, nikoliv pouze její některé části, neboť je na posouzení Úřadu, které části dokumentace bude potřebovat pro přezkum věci, a budou následně podkladem rozhodnutí. Úřad uvádí, že ustanovení § 216 zákona rozumí dokumentací o zadávacím řízení originály dokumentů pořízených v průběhu zadávacího řízení a právě tyto materiály (a nikoliv kopie) má zadavatel povinnost Úřadu v případě přezkumu postupu zadavatele zaslat. Právě skutečnost, že zadavatel Úřadu nezašle kompletní dokumentaci o zadávacím řízení ve lhůtě dle § 252 odst. 1 zákona, vyvolává nutnost dalších úkonů ze strany Úřadu a za této situace je pak postavení Úřadu ve vztahu k rozhodování o věci ztíženo tím, že dochází ke zbytečným průtahům ve správním řízení, namísto toho, aby se Úřad zabýval skutkovými okolnostmi případu. Tato liknavost obviněného tedy Úřadu podstatně ztěžuje možnost rozhodovat tak, aby byly dodrženy lhůty předvídané příslušnými právními předpisy, a aby tak Úřad mohl řádně dostát své úloze, jež mu byla ze strany zákonodárce svěřena.

43. K argumentu obviněného, že veškerou dokumentaci doručil v takové kvalitě, že nemohlo dojít k vyvolání pochyb o souladu zaslaných kopií s originály, Úřad uvádí, že tato domněnka je zcela lichá, neboť jestliže obviněný zaslal Úřadu kopie (což obviněný přímo uvádí) a ponechal si originály, Úřad neměl ani nejmenší možnost srovnat a posoudit

shodu zaslaných kopií s originály. Přitom zákonodárce i s ohledem na tlak rychlosti rozhodování Úřadu o věci samé nevytvořil situaci, že postačí doručit kopie a shodu s originálem má Úřad pak následně zjišťovat a posuzovat. Naopak zákonodárce jasně stanovil povinnost doručení originálů ve stanovené lhůtě a v případě, že k tomu nedošlo, že jde o přestupek. V případě aktivace povinnosti zaslat Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení zákonodárce uložil zadavatelům jednoznačnou povinnost zaslat Úřadu dokumentaci v takové podobě, v jaké byla pořízena (lze zaslat i úředně ověřené kopie, kdy je garantována shoda s originálem) a nikoliv v podobě odvozené. Tedy zadavatelům dle zákona ani nepřísluší úvaha o stupni „kvality“, ve které by měli Úřadu dokumentaci poskytnout. Úřad dodává, že právě v případě, kdy obdrží kopii dokumentace, nemůže být nikdy najisto postaveno, zda se tato shoduje s originálem (který je v držení zadavatele), byť by tomu tak ve skutečnosti být mohlo. Dispozice originálními materiály Úřadem je tedy zcela zásadní, neboť právě na základě údajů v uvedených v dokumentaci Úřad činí závěry ve správním řízení a v případě, kdy ji zadavatel Úřadu neposkytne v zákonné lhůtě, má Úřad možnost z uvedeného důvodu i předmětné zadávací řízení popř. přezkoumávaný úkon zrušit (dle § 263 odst. 4 zákona). Jak již Úřad shora vysvětlil, v případě prostých kopií totiž nelze nikdy postavit najisto, zda odpovídají originálu, neboť pouhá možnost nedostatečného či neúplného vyhotovení kopií by snížila objektivitu podkladů, na základě nichž Úřad činí závěry ve správním řízení. Úřad se tedy skutečností, zda obviněným doložené kopie příslušných dokumentů jsou shodné s originály ani nezabýval, neboť toto není podstatné pro posouzení skutečného stavu věci, tzn. pro posouzení, zda se obviněný dopustil přestupku tím, že nedoručil Úřadu dokumentaci v zákonné lhůtě ve správné „formě“ (v originálu). K názoru obviněného, že navrhovatel nerozporoval údaje uvedené v protokolech či nabídkách, a že z tohoto důvodu tak nemohly mít prosté kopie předmětných dokumentů za následek nemožnost posouzení věci, Úřad uvádí, že na této skutečnosti nelze založit závěr o správnosti údajů v poskytnutých kopiích dokumentace. Tedy úvahu, že některé dokumenty z dokumentace by mohlo postačovat předložit Úřadu pouze v kopiích, je třeba při komparaci s textem zákona odmítnout, poněvadž zákon takovou situaci nepředvídá. Z žádného ustanovení zákona, tj. ani z ust. § 216 zákona či § 252 zákona nevyplývá, že by bylo na libovůli zadavatele (obviněného) určovat, které části dokumentace o zadávacím řízení jsou pro Úřad při posuzování věci relevantní, a které nikoli a rovněž v jaké „kvalitě“ je Úřadu poskytno. Je to naopak Úřad, který si z pozice správního orgánu musí vybrat z předložené dokumentace o zadávacím řízení relevantní podklady pro rozhodnutí ve věci. Činí tak s ohledem na to, aby byl schopen ve věci rozhodnout mj. v souladu s ust. § 3 správního řádu, z něhož plyne, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu. Pokud tedy obviněný v zákonné lhůtě doručil Úřadu část dokumentace o zadávacím řízení pouze v prostých kopiích, nedošlo k doručení originálů, jak stanovuje zákon.

44. Co se týče upozornění obviněného na závěr vyřčený v odstavci 33 odůvodnění příkazu, který je dle názoru obviněného nesouladný se skutečnostmi popsány v odstavci 32 odůvodnění příkazu, Úřad konstatuje, že v daném případě v odstavci 33 odůvodnění příkazu došlo v chybě v psaní, kdy pouze ve větě není uvedeno slovo „další“. Tato skutečnost však dle názoru Úřadu nemohla založit zmatečnost odůvodnění příkazu (nicméně ostatně i z tohoto důvodu podal obviněný opravný prostředek, tedy odpor a tak o tomto je nově rozhodováno a lze v tomto rozhodnutí uvedené úvahy dále rozvést). Výčet okolností,

za kterých byl přestupek spáchán, je podrobně uveden v odstavci 32 příkazu a následující odstavec tvořený pouze jednou větou (ve které chybělo slovo) jen uzavíral skutečnosti popsané v předchozím odstavci odůvodnění příkazu. Uvedená písařská chyba, kterou Úřad nepopírá, pak nemá negativní dopad na předmětné správní řízení, neboť podaným odporem se celý příkaz ruší. V tomto rozhodnutí se tak obviněnému dostává úplné odpovědi k jím namítaným argumentům. Co se týče charakteru okolnosti, kterou Úřad shledal jako přitěžující (že obviněný svým postupem ztížil věcný přezkum správního řízení), Úřad nesouhlasí s argumentací obviněného, podle něhož daná okolnost neodpovídá zákonem o přestupcích aprobovaným přitěžujícím okolnostem, neboť ve zmiňovaném ust. § 40 zákona o přestupcích je uveden pouze demonstrativní (neuzavřený) výčet přitěžujících okolností (jak ostatně uvádí i sám obviněný v podaném odporu), což umožňuje dle uvážení správního orgánu přihlídnout i k okolnostem jiným, právě při zohlednění jedinečných skutkových okolností toho kterého přestupku. Úřad dodává, že při určení výměry pokuty v rámci přestupku je povinen posuzovat jedinečné skutkové okolnosti každého případu dle § 270 odst. 2 zákona (jak již Úřad shora předestřel).

45. K názoru obviněného, podle něhož okamžik doručení dokumentace nemůže mít žádný vliv na dodržení lhůty podle § 71 správního řádu, Úřad uvádí, že tento názor je mylný, neboť ačkoliv lhůta pro vydání rozhodnutí počíná běžet v případě správního řízení vedeného na návrh doručení kompletní dokumentace o zadávacím řízení (v návaznosti na ust. § 252 odst. 2 zákona), v případě nedoručení dokumentace obviněným v zákonné lhůtě dochází k odkladu vydání rozhodnutí právě z důvodu pozdního zaslání dokumentace. Je tomu tak proto, že sám obviněný svým prodlením při doručení dokumentace o zadávacím řízení odsouvá počátek zákonného okamžiku, od kterého Úřadu počne plynout lhůta pro vydání rozhodnutí. Právě tomu však chtěl zákonodárce vymezením skutkových podstat přestupků zabránit. Na tomto místě považuje Úřad za dobré dodat, že odsuzuje tuto předestřenou myšlenku obviněného, že Úřadu má být lhostejno, že např. k 1. 1. přijde návrh, přitom zadavatel nedoručí v zákonné lhůtě dokumentaci v zákonem uložené formě, s odůvodněním, že nezapočala běžet lhůta pro vydání rozhodnutí. Obviněný tímto říká, že pokud v takovém případě zašle dokumentaci v zákonem uložené formě až 1. 7., tak až po půl roce může Úřad začít s posuzováním věci. Takový přístup je nepřijatelný, neboť ve veřejném investování je kladen velký akcent na rychlost postupu ve všech fázích, včetně fáze přezkumné, přičemž tímto nemůže být mařena či ztěžována úloha poskytování ochrany dodavatelům před nezákonným postupem zadavatele (obviněného). Podle § 71 odst. 1 správního řádu, je primárně správním orgánům uloženo o věci rozhodovat bezodkladně, tedy jestliže zadavatel doručí Úřadu později dokumentaci o zadávacím řízení (než v zákonné lhůtě) na základě níž Úřad činí závěry ve správním řízení, Úřad logicky o to později vydá rozhodnutí oproti stavu, kdy by zadavatel doručil dokumentaci včas. Tedy příčina takové prodlevy, kdy je narušena bezodkladnost vydání rozhodnutí, tkví v nezákonném postupu zadavatele, tu obviněného. Současně vzhledem ke skutečnosti, že je na Úřad vyvíjen tlak rozhodovat ve věci v rámci tzv. blokační lhůty stanovené v § 246 odst. 1 písm. d) zákona, která činí 60 dnů ode dne zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (kdy je snahou Úřadu rozhodnout ve lhůtě, v níž podle zákona zadavatel nesmí uzavřít smlouvu v zadávacím řízení), je potom pro postup Úřadu ve věci zásadní každá prodleva vzniklá pozdním zasláním dokumentace ze strany zadavatele, která Úřadu ztěžuje přezkum případu. Výše uvedená argumentace zadavatele (obviněného) ohledně absence vlivu pozdějšího doručení dokumentace na dodržení lhůty podle § 71

správního řádu se Úřadu jeví jako absurdní, neboť právě zadavatel (obviněný) by měl mít nejvyšší zájem na tom, aby zadávací řízení, které bylo zatíženo podáním návrhu k orgánu přezkumu, pokračovalo co nejdříve. Kalkulace zadavatele (obviněného) ohledně skutečnosti, že lhůta pro vydání rozhodnutí začne běžet až po doručení kompletní dokumentace, se tak jeví Úřadu právě s ohledem na nutný zájem zadavatele o realizaci zadávacího řízení, jako nepřipadná.

46. K názoru obviněného, že příkaz dle jeho názoru obsahoval prvky tzv. libovůle, která je zapovězena rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (na konkrétní rozsudky obviněný nepoukazuje), když Úřad ukládá pokutu s odvoláním na preventivní charakter uloženého trestu, Úřad uvádí, že v prověřovaném případě mohl Úřad za spáchaný přestupek vyměřit pokutu až do výše 1 000 000 Kč. S ohledem na uvedenou skutečnost je zřejmé, že pokuta ve výši 30 000 Kč uložená příkazem, proti němuž podal obviněný odpor, je vyměřena při její dolní hranici. Při výměře pokuty Úřad rovněž ověřil, že povinnost uhradit stanovenou pokutu nemůže mít z ekonomického hlediska pro obviněného likvidační charakter. Úřad tedy posoudil vztah výměry pokuty a příjmové stránky obviněného (která je v řádu miliard), přičemž v daném případě s ohledem na relativně marginální výši pokuty ve vztahu k příjmům konstatoval, že v daném případě má výše pokuty spíše preventivní charakter. Úřad však dodává, že v příkazu uvedl, že výše pokuty naplňuje obě funkce právní odpovědnosti (represivní a preventivní), přičemž s ohledem na její výši preferuje její preventivní charakter. K názoru obviněného, že adekvátním trestem by v daném případě mělo být napomenutí, Úřad uvádí, že při rozhodování o přestupku postupuje dle § 268 zákona, kde je uvedeno, že za správní delikt dle § 268 odst. 1 písm. e) zákona se uloží pokuta, což Úřad v příkazu učinil, stejně jako v rámci tohoto rozhodnutí. K výtce obviněného, že Úřad v uvedené situaci měl namísto pokuty uložit druh správního trestu napomenutí, pak nelze než uvést, že Ministerstvo pro místní rozvoj přehlíží, že to nelze, poněvadž to výslovně zapovídá norma, kterou má v gesci. Podle § 35 písm. a) zákona o přestupcích sice platí, že za přestupek lze uložit správní trest napomenutí, avšak toto ustanovení se výslovně dle § 270 odst. 11 zákona (o zadávání veřejných zakázek) na postup Úřadu nepoužije.
47. Na základě výše uvedeného Úřad konstatuje, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona tím, že nesplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 252 odst. 1 zákona spočívající v zaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu do 10 dnů od doručení návrhu, když Úřadu v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele vedeného pod sp. zn. S0264/2017/VZ ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu navrhovatele ze dne 30. 6. 2017, který byl obviněnému doručen téhož dne ve věci přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání veřejné zakázky, tedy do 10. 7. 2017, nezaslal originály nabídek dodavatelů a část dokumentace o zadávacím řízení v originále (čestná prohlášení ke střetu zájmů, listina přítomných účastníků zadávacího řízení, oznámení o výběru dodavatele, protokol o otevírání obálek, dokument „první změna zadávací dokumentace“, rozhodnutí o výběru dodavatele, výzva k předložení informací a podkladů, zpráva o 1. jednání hodnotící komise, zpráva o hodnocení nabídek), ale učinil tak až dne 2. 8. 2017. S ohledem na tuto skutečnost rozhodl Úřad tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

K výroku II. tohoto rozhodnutí – uložení sankce

48. Úřad posoudil postup obviněného a vzhledem ke zjištěným skutečnostem přistoupil k uložení pokuty, neboť obviněný svým postupem naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona.
49. Odpovědnost za přestupek zaniká mj. uplynutím promlčecí doby, která podle § 270 odst. 5 zákona činí 5 let.
50. Podle § 31 odst. 1 zákona o přestupcích promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.
51. V návaznosti na výše uvedené Úřad před uložení pokuty ověřil, zda je naplněna podmínka uvedená v § 270 odst. 5 zákona. Ke spáchání přestupku došlo dne 11. 7. 2017, kdy obviněný ve lhůtě dle § 252 odst. 1 zákona (která uplynula dne 10. 7. 2017) nezaslal Úřadu kompletní dokumentaci o zadávacím řízení na veřejnou zakázku v originále a nesplnil tak řádně svou povinnost stanovenou v § 252 odst. 1 zákona. Úřad se o spáchání přestupku dozvěděl v souvislosti s vedením správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (obviněného) vedeného pod sp. zn. S0264/2017/VZ, v rámci něhož měl obviněný povinnost zaslat dokumentaci o zadávacím řízení a doručit vyjádření k návrhu Úřadu, a to den následující po dni, kdy obviněnému uplynula lhůta pro zaslání dokumentace o zadávacím řízení, tedy dne 11. 7. 2017. Řízení o přestupku bylo zahájeno dnem doručení příkazu obviněnému, tj. dne 15. 9. 2017. K uplynutí lhůty vymezené zákonem pro zahájení řízení o přestupku tedy nedošlo a odpovědnost obviněného za přestupek uplynutím promlčecí doby nezanikla.
52. Podle § 268 odst. 2 písm. c) zákona se za přestupek uloží pokuta do 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona.
53. Podle § 37 písm. a), b), c) a g) zákona o přestupcích (Úřad zde cituje pouze ta ustanovení, která jsou v daném případě pro určení druhu a výměry trestu relevantní, pozn. Úřadu) se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlídnou zejména k povaze a závažnosti přestupku, k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a u právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti.
54. Podle § 38 písm. a), b), c), d), f) a g) zákona o přestupcích je povaha a závažnost přestupku dána zejména významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, významem a rozsahem následku přestupku, dále způsobem spáchání přestupku, okolnostmi spáchání přestupku, rovněž i délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele a počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku.
55. Z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 46/2011-78 ze dne 6. 12. 2012 vyplývá, že je-li výše uložené pokuty výsledkem správního uvážení Úřadu a rozhodnutí je vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece, je povinností Úřadu zabývat se všemi hledisky, která jsou pro posouzení výše pokuty nezbytná, nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby

výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti. S požadavky soudu na řádné odůvodnění pokuty, obsaženými ve výše citovaném rozsudku, se Úřad vypořádává následujícím způsobem.

56. V rámci posouzení povahy a závažnosti přestupku Úřad konstatuje, že jednáním obviněného nedošlo k zákonem předvídanému postupu podle § 252 odst. 1 zákona, když obviněný nedodržel zákonnou lhůtu pro zaslání dokumentace o zadávacím řízení v originální podobě.
57. Jak již Úřad uvedl, bez dokumentace o zadávacím řízení, případně z kopií dokumentace, jejichž soulad s originálem předmětné dokumentace není prokázán, nemůže Úřad soulad postupu zadavatele se zákonem řádně posoudit, stanovil zákonodárce zadavateli povinnost odeslat dokumentaci v přesně stanovené lhůtě. Pokud zadavatel tuto povinnost nedodrží, následkem je skutečnost, že Úřad má ztíženou možnost věc řádně posoudit a rozhodnout o návrhu ve lhůtách daných § 71 správního řádu, případně v blokační lhůtě vyplývající z § 246 odst. 1 písm. d) zákona (blíže viz odstavce 45 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Z tohoto hlediska nejde o přestupek bagatelního charakteru, neboť nesplnění povinnosti zadavatelem dané v ustanovení § 252 odst. 1 zákona je bez dalšího kvalifikováno jako přestupek.
58. Co se týče okolností, za kterých byl přestupek uvedený ve výroku I. tohoto rozhodnutí spáchán, přihlédl Úřad jako k přitěžující okolnosti ke skutečnosti, že obviněný svým postupem ztížil věcný přezkum předmětného zadávacího řízení, neboť ve lhůtě podle § 252 odst. 1 zákona (v citovaném ustanovení zákona je přímo uvedena povinnost zadavatele zaslat Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení do 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu), nezaslal kompletní originální dokumentaci o zadávacím řízení, přičemž uvedená povinnost je výslovně stanovena v zákoně. Pakliže není dokumentace o zadávacím řízení zaslána v originále, není ani splněna povinnost dle § 252 odst. 1 zákona. Úřad konstatuje, že obviněný Úřadu zaslal v zákonné lhůtě část dokumentace o zadávacím řízení pouze ve formě prostých kopií, přičemž např. protokol o otevírání obálek a nabídky dodavatelů byly pro posouzení případu v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (obviněného) vedeného pod sp. zn. S0264/2017/VZ nezbytné. V dané věci Úřad upozorňuje, že s ohledem na skutečnost, kdy je Úřad při své činnosti veden snahou posoudit případ a rozhodnout ve věci co nejdříve [v zásadě ve lhůtě stanovené v § 246 odst. 1 písm. d) zákona], je každý den prodlení v doložení dokumentace potřebné pro posouzení případu zcela zásadní. I prodleva v zaslání dokumentace ze strany zadavatele v řádu jednotek dnů velmi ztěžuje a znesnadňuje efektivní rychlý dozor Úřadu, za který nese odpovědnost a je v tomto na něj vyvíjen zásadní tlak.
59. Jako k výrazně polehčující okolnosti přihlédl Úřad naopak k tomu, že obviněný na splnění povinnosti plynoucí pro něj z § 252 odst. 1 zákona zcela nerezignoval. Obviněný totiž ve lhůtě dle citovaného ustanovení zákona část dokumentace o zadávacím řízení zaslal.
60. Žádné další přitěžující ani polehčující okolnosti Úřad v jednání obviněného neshledal.
61. Úřad se dále zabýval skutečností, zda přestupek, za který je obviněnému nyní ukládán trest, není v souběhu s dalším přestupkem resp. správním deliktem obviněného. Tento postup Úřadu vychází z konstantní rozhodovací praxe správních soudů, kdy je možné uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62 (publikován ve Sb. NSS 2248/2011), popřípadě rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2016 č. j. 6 As 245/2015 – 33. V prvně

uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že *»soud dovodil, že při trestání správních deliktů tímž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoliv veřejnoprávního deliktu. K této zásadě se již Nejvyšší správní soud vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, dle něhož „použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem.“«.* Soud dále pokračuje tak, že *»[t]restněprávní doktrína uvádí, že souběh „je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004, str. 26).«.* Současně je v citovaném rozsudku uvedeno, že pro potrestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale je nezbytné použití absorpční zásady, pakliže zde existují sbíhající se správní delikty.

62. Úřad konstatuje, že zjistil, resp. ověřil, že v právě projednávaném případě není přestupek obviněného v souběhu s žádnými dalšími přestupky obviněného resp. správními delikty. Vzhledem k právě řečenému tedy Úřad nemusel přikročit k uplatnění institutu souhrnného trestu.
63. Při určení výše pokuty Úřad přihlédl k majetkovým poměrům obviněného, neboť v určitém případě se pokuta, byť uložená v minimální výši, může jevit jako krajně „nespravedlivá“. Nepřípustné jsou pak takové pokuty, jež mají likvidační charakter. Z informací uvedených na adrese: <http://monitor.statnipokladna.cz/2016/statni-rozpocet/kapitola/317#rozpocet-souhrn>, vyplývá, že obviněný hospodařil v roce 2016 s majetkem v řádu miliard korun. Na základě výše uvedeného Úřad konstatuje, že vyměřenou výši pokuty nelze v tomto případě považovat za likvidační ani za nepřiměřeně zasahující ekonomickou podstatu obviněného (a v tomto smyslu nespravedlivou).
64. Pokuta uložená obviněnému za nedodržení postupu stanoveného zákonem má splnit dvě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a především funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu. Po zvážení všech okolností případu Úřad při určení výměry uložené pokuty preferoval preventivní charakter uložení sankce a stanovenou pokutu vzhledem k souvislostem případu posoudil jako dostačující. Úřad uložil pokutu ve výši 30 000 Kč, která naplňuje dostatečně vzhledem k okolnostem případu obě funkce právní odpovědnosti.
65. S ohledem na výše uvedené Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.
66. Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Jihomoravský kraj – pracoviště Brno zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 3754-17721621/0710, variabilní symbol – IČO obviněného.

K výroku III. tohoto rozhodnutí – náklady řízení

67. Podle ustanovení § 93 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede výrok o náhradě nákladů řízení.
68. Správní orgán podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Pokud bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno jiným orgánem veřejné moci a tato skutečnost má za následek nesplnění podmínek pro uložení náhrady nákladů řízení, správní orgán nahrazené náklady vrátí.
69. Vzhledem k tomu, že zákon o přestupcích v současné době náklady řízení blíže neupravuje, musel správní orgán vycházet z obecného právního předpisu, kterým je správní řád.
70. Podle § 79 odst. 5 správního řádu uloží správní orgán povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Podle citovaného ustanovení správního řádu výši paušální částky nákladů řízení stanoví prováděcí právní předpis. Tímto předpisem je vyhláška č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výtěžku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení (dále jen „vyhláška“), která v § 6 odst. 1 stanoví, že paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.
71. Jelikož v daném případě Úřad zahájil řízení o přestupku z moci úřední, neboť dospěl k závěru, že se obviněný dopustil přestupku, je zřejmé, že řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti obviněného a Úřad je tedy povinen obviněnému uložit náhradu nákladů řízení ve výši stanovené vyhláškou. Z toho důvodu Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.
72. Náklady řízení jsou splatné do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 19-24825621/0710, variabilní symbol 2017000371.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dní ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže – Sekce veřejných zakázek. Včas podaný rozklad má odkladný účinek.

Podle § 261 odst. 1 písm. b) zákona se rozklad a další podání účastníků učiněná v řízení o rozkladu zasílají Úřadu výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datová zpráva podepsaná uznávaným elektronickým podpisem.

otisk úředního razítka

JUDr. Josef Chýle, Ph.D.
místopředseda

Obdrží

Ministerstvo pro místní rozvoj, Staroměstské náměstí 932/6, 110 00 Praha 1

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy